

חברים יקרים:

הרינו מתכבדים לשלוח אליכם עדכונים, רשמים ומאמרים בתחום המס. קריאה נעימה.

בעסקו של המערער לא היו חוזים קבועים או ממושכים. המערער עסק בהגשת הצעות מחיר להזמנות עבודה עתידיות תוך כדי ביצוע פרויקט מסוים. המערער התחיל פרויקט חדש רק לאחר שגורמי הייצור האמורים התפנו וסיימו את הפרויקט הקודם.

לאחר פרוץ מגפת הקורונה המערער הגיש בקשות למענקים.

כלל בקשות המענק וההשגות שהוגשו על ידי המערער נדחו על-ידי רשות המסים, בין במלואן או בין באופן חלקי, בנימוק שחלה ירידה חדה בהכנסות המערער במחצית השנייה של שנת 2019 עקב סיום פרויקטים שונים וצמצום הפעילות לכדי "תחזוקה שוטפת". על כן, קבעה רשות המסים כי ירידה זו במחזורי העסקאות אינה קשורה למגפת הקורונה ואימצה תקופת בסיס חלופית לצורך חישוב זכאות המערער למענקים – לפי מחזורי העסקאות בחודשים ינואר-פברואר 2020.

יער כי החלטות רשות המסים ניתנו באיחור רב. החוק מקנה לרשות המסים פרק זמן של 120 ימים למתן תשובה בהשגה בעניינו של המערער, יחד עם זאת ההחלטות התקבלו באיחור של חודשים כאשר ביחס לתקופת הזכאות של חודש מרץ-אפריל 2020 דובר על איחור של 126 ימים.

בערר שהוגש על החלטות הדחייה בסמוך לאחר קבלתן ציין המערער בין היתר כי ענף התעופה היה

עניין פודולסקי (עמ"נ 21-11-3720) – בית**המשפט המחוזי מוציא לרשות המסים****כרטיס אדום ולועדות הערר כרטיס צהוב****על התנהלותן בעררים למענקי קורונה****פתח דבר**

עוד לא יבשה הדיו על פסק הדין מאגמה ישראל (עמ"נ (חי') 21-11-48298) אשר ניתן על ידי כבוד השופטת אורית וינשטיין וכבר נתנה פסיקה נוספת לאחרונה, שלישית במספר, על ידי אותה השופטת אשר קובעת בצורה נחרצת ומהדהדת כי הן רשות המסים והן מי שנדרש על ידי המחוקק להגן על הזכאים למענקים, ועדות הערר, אינן מבצעות עבודתן כראוי. ביחס לרשות המסים נקבע אף כי היא מתנהלת בניגוד לחוק.

עובדות המקרה

המערער, בן 64, מהנדס בהשכלתו, עלה ארצה בשנת 1990. בשנת 2002 לערך הקים עסק לתכנון וייצור מערכות אוטומציה למפעלים גדולים העוסקים בייצור מנועי סילון למטוסים. בעסק מועסקים שלושה עובדים, לרבות המערער בעצמו.

מתכונת העבודה בעסקו של המערער הייתה על פי פרויקטים, דהיינו: לאחר שמתקבלת הזמנה מלקוח מופנים כל גורמי הייצור הפנויים בעסק, קרי – העובדים והמכונות, לביצוע ההזמנה, כאשר משך זמן הביצוע של הזמנה יכול לנוע בין 3 ל-6 חודשים.

מפיו של המערער. המשיבה הוסיפה וציינה כי מבדיקתה עולה כי חלה ירידה חדה בהכנסות המערער ובהוצאותיו בחודשים ינואר-פברואר 2020, באופן שתאם את הדברים שאמר המערער בעל-פה לנציג המשיבה בשיחה עימו. מסיבה זו נקבע כי מחזור הבסיס יהא על פי מחזורי העסקאות של חודשים ינואר ופברואר 2020.

באשר לטענת המערער בדבר איחור בטיפול בהשגות, חזרה וטענה רשות המסים, כי בשל כך שהוגשו לה השגות רבות ובשל כך שהליך הטיפול בהשגות הצריך התייחסות פרטנית במתכונת חדשה, ארך הטיפול בהשגות זמן מה אך בסופו של דבר ניתנו החלטות.

בשים לב להיעדר סנקציה בחוק הסיוע הכלכלי, בגין חריגה מהמועד הקבוע בחוק - הרי שמדובר במועד מנחה ולא מחייב ומכאן שאין לראות באיחור כאמור כמוביל לתוצאה של קבלת ההשגה לגופה.

החלטת ועדת הערר (ערר 21-1397)

ועדת הערר בחנה את טענות הצדדים לגופן, ללא קיום דיון עם הצדדים אלא רק על סמך המסמכים שהוגשו בפניה וקבעה כי דוחות המערער מצביעים על ירידת המחזורים טרם התפשטות נגיף הקורונה בישראל.

מטעם זה קבעה ועדת הערר כי הנטל להוכיח כי הקשר הסיבתי לירידה במחזור עסקאותיו בין תקופת הזכאות לבין תקופת הבסיס נעוץ בהשפעתו הכלכלית של נגיף הקורונה - עבר לכתפי המערער, אך קבעה כי המערער לא עמד בנטל זה וכדברי

הראשון לעצור פרויקטים חדשים בשל נגיף הקורונה ועל כן החלה האטה בפעילותו כבר בחודשים ינואר-פברואר 2020. עוד ציין המערער כי המפקח מטעם רשות המסים שוחח עימו טלפונית והוציא מהקשרם את ההסברים שניתנו בעל פה על-ידו במסגרת שיחת הטלפון בהליכי ההשגה. המפקח לא הבין את כוונת המערער שציין כי הפרויקט הספציפי עליו עבד הסתיים וניתנו לגביו שירותי תחזוקה, אך שאר הפרויקטים שאליהם שלח המערער הצעות מחיר ושהיו צפויות להתקבל, כמדי שנה – לא קיבלו אישור תקציבי עקב משבר הקורונה. המערער הדגיש בערר כי העסק לא נסגר וניתן לראות גם בשנים קודמות שהיו חודשים שבהם ההכנסות היו רק ממתן שירותי תחזוקה ובכל מקרה הצעות המחיר שנשלחו על-ידו ואושרו בשנת 2020 – יצאו לפועל בסופו של דבר רק בשנת 2021. לבסוף, טען המערער כי יש לפצותו בשל האיחור במתן ההחלטה בהשגה – איחור של 8 חודשים – וזאת על אף שפנה בדחיפות בכל הערוצים האפשריים על מנת להחיש את מתן החלטה.

עמדת רשות המסים בערר

רשות המסים טענה בכתב התשובה לעררים, כי בהתאם לדיווחי המערער למע"מ, חלה ירידה חדה הן בהכנסות המערער והן בהוצאותיו החל מחודש נובמבר 2019 – וירידה זו אינה קשורה לפרוץ משבר הקורונה.

עוד טענה כי בסוף שנת 2019 המערער סיפק שירותי תחזוקה שוטפת "בקטנה עם סכומים קטנים" – וטענה כי זהו ציטוט שנרשם על ידי מפקח מטעמה

הפרוצדורליים והמהותיים לפיהם על ועדות הערר לנהוג בעררים המוגשים לפתחם.

לצורך כך חוזר בית המשפט על העקרונות שהתווה בעניין ב.ג. בטחון הצפון (עמנ (ח'') 21-06-27710). ראשית, הואיל וועדת הערר היא גוף מעין-שיפוטי, מוקנות לבית משפט בערעור מנהלי כל הסמכויות המוענקות לבית המשפט שלערעור, לרבות בחינת ממצאים עובדתיים ומסקנות משפטיות, והיקף הביקורת השיפוטית אינו בהכרח תחום לבדיקת עילת הסבירות בלבד. קרי, בבחינת פרשנות הדין על ידי ועדת הערר – אין לראות בוועדת הערר גורם מקצועי יותר מבית המשפט, אשר אוזח בניסיון ובמיומנות המשפטית להכריע בענייני פרשנות הדין.

שנית, כוונת המחוקק הייתה ליצור מנגנון מהיר, יעיל ופשוט למתן המענקים לאותם עסקים, הנמצאים במשבר קיומי. זאת, על מנת לאפשר לאותם עסקים לשרוד את תקופת הסגרים והמגבלות. על כן, הנוסחה שנקבעה בחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), תש"ף-2020 (להלן: "חוק הסיוע הכלכלי") לצורך קביעת הזכאות למענק והיקפו – נועדה למנוע את הצורך בבדיקה פרטנית ארוכה ומסורבלת, כשהמטרה שעמדה לנגד עיני המחוקק הייתה תשלום מהיר של המענקים בתוך מספר ימים.

שלישית, בהינתן התכלית החקיקתית של חוק הסיוע הכלכלי ובשים לב לרצון המחוקק לפשט את הליכי מתן המענק, העוסק אינו נדרש להוכיח את קיומו של קשר סיבתי זה, ובכלל זאת, אין כל דרישה בלשון

הועדה "מדובר במקרה מובהק אשר בו קיימים נתונים המצדיקים את העברת הנטל לכתפי העורר, כאשר העורר לא עמד בנטל להוכיח קיומו של קשר סיבתי כאמור".

עוד נקבע, כי גם אם קצב כניסת הפרויקטים אינו אחיד, לא מצאה הוועדה כי הפסקה מעין זו שהתקיימה החל מחודש ספטמבר 2019 התקיימה גם בשלב מוקדם יותר.

ביחס לכך ועדת הערר לא קיבלה את טענת המערער לפיה התפשטות נגיף הקורונה השפיעה על ענף התעופה עוד מתחילת שנת 2020, מאחר והטענה לא נתמכה במסמכים או ראיות לביטול פרויקטים כבר מחודשים ינואר-פברואר 2020. נגיף הקורונה התפשט בעיקר בסין בינואר 2020 ואילו בישראל רק מחודש מרץ 2020. על כן, ועדת הערר לא קיבלה את טענת המערער כי עבודות לשיפוץ מנועי מטוסים הופסקו בשלב כה מוקדם.

ועדת הערר אף דחתה את טענות המערער בפניה בעניין האיחור במתן חלק מההחלטות בהשגות וקבעה כי ההוראה המחייבת את המשיבה ליתן החלטה במועד הקבוע בחוק הסיוע הכלכלי היא הוראה בעלת אופי מנחה ומדריך בלבד, והפרתה – אינה מצדיקה מתן סעד דרסטי של קבלת ההשגה, אלא מדובר בליקוי הראוי לביקורת בלבד.

החלטת בית המשפט המחוזי

בפסק דין מהדהד קיבלה כב' השופטת וינשטיין את הערעור במלואו וחזרה והתוותה את העקרונות

אי קיום דיון בערר הוביל למספר טעויות בהחלטה של ועדת הערר אשר לדידו של בית המשפט ניתן היה למנוע אותן, אילו היה מתקיים דיון בערר.

ראשית, ועדת הערר ביססה את החלטתה, בין היתר, על עיון ברשימת הפרויקטים של המערער לשנת 2019 וקבעה קביעות עובדתיות על בסיס הסקת מסקנות שלה מאותה רשימה – וזאת בלא שניתנה אפשרות למערער להסביר את מתכונת ההתנהלות וקצב כניסת הפרויקטים בעסק. מבחינת בית המשפט ראוי היה לאפשר למערער לתת הסבר באשר למהות הפרויקטים שביצע בשנת 2019 ומדוע יכול היה לכאורה לקחת על עצמו פרויקטים נוספים במקביל לפרויקט גדול, כפי שמצאה ועדת הערר לקבוע. בנוסף, ראוי היה לאפשר למערער להתייחס להפסקות שהתקיימו, ככל שהתקיימו, בכניסת פרויקטים לעסק בשנים הקודמות.

שנית, על סמך עיון ברשימת הפרויקטים, קבעה ועדת הערר כי "מסיבה זו או אחרת", חל שינוי בהתנהלות העסקית של העורר החל מספטמבר 2019 והוא לא החל בפרויקטים חדשים. בית המשפט סבור כי קביעה בדבר שינוי בהתנהלות העסקית אינה יכולה להיעשות בלא מתן הזדמנות למערער להתייחס לקו מחשבה/קביעה כזו של ועדת הערר. לא כל שכן, שעה שוועדת הערר בעצמה מהשערת השערות ("מסיבה כזו או אחרת") באשר לשינוי הלכאורי בהתנהלות העסקית. קרי, ועדת הערר צריכה להכפיף עצמה לכללים פרוצדורליים ברורים של בירור עובדתי תקין ולא להסתמך על השערות וקיצורי דרכים. כן ועדות הערר מונחות להתייחס

החוק כי העוסק יציג מסמכים או ראיות לכך. חוק הסיוע הכלכלי למעשה קובע הנחה עובדתית בדבר קיומו של קשר סיבתי בין הירידה במחזורים לבין התפשטות נגיף הקורונה. "על כן, ככל שרשות המיסים מבקשת לטעון כי תנאי הקשר הסיבתי אינו מתקיים במלואו, עליה מוטל הנטל להצביע על ממצאים עובדתיים מהימנים המעמידים בספק את קיומו של הקשר הסיבתי".

ברמה הפרוצדורלית מבקר בית המשפט את החלטתה של ועדת הערר שלא לנהל דיון בערר למרות בקשותיו המפורשות של המערער: "החלטה זו אינה סבירה בנסיבות העניין ויש בה כדי לפגוע בעשיית צדק בעניינו של המערער, באשר נשללה ממנו האפשרות להתייחס באופן מלא הן באשר לטענות שהועלו על ידי המשיבה ביחס לדברים שנאמרו על ידו באותה שיחת טלפון עם מפקח מטעם המשיבה ולנסות להפריכם, והן באשר לאפשרות להשמיע טיעוניו באופן ברור ובהיר וליתן הסברים על אודות עסקו ומתכונת התנהלותו - טרם קבלת החלטה בערר".

קרי, למרות הוראות חוק הסיוע הכלכלי המאפשרות לוועדת הערר לדון ולהחליט בערר על פי טענות וראיות שהוגשו בכתב בלבד, מנחה בית המשפט את ועדות הערר לקיים דיון כל אימת שקיים ספק לגבי עצם העובדות בתיק ובפרט כאשר העורר אינו מיוצג על ידי עורך דין, אלא על ידי רואי חשבון אשר אינם בקיאים בדיני הראיות ובסדרי הדין.

אחר עד לסיומו של אותו פרויקט. בית המשפט מכווין בנקודה זו את ועדות הערר כי למערער שמורה הפררוגטיבה לנהל את עסקו כמיטב הבנתו. דהיינו ועדות הערר צריכות להיזהר מלהיכנס לשיקולי ניהול העסקים של העוררים ולהחליף את שיקול דעתם המקצועי בדיעבד ומאולם ועדות הערר. על רקע האמור מוסיף וקובע בית המשפט כי הוא אינו סבור **"גם כי ניתן לבחון בחינה כה טכנית את ההתנהלות העסקית של המערער. ייתכנו פרויקטים מורכבים יותר שהמערער לקח על עצמו וייתכנו פרויקטים מורכבים פחות אשר אפשר במהלך ביצועם אפשר שניתן לבצע עוד פרויקטים. כך או כך, העוסק הוא הגורם המקצועי המחליט על אופן ניהול עסקו, כאשר נקודת המוצא היא כי אם סבור היה כי יוכל, מבחינת האמצעים העומדים לרשותו, להתמודד עם עבודות נוספות – ברי כי היה נוטל על עצמו פרויקטים נוספים"**.

בית המשפט גם מבקר את דרישת ועדת הערר מהמערער באותו עניין להציג מסמכים מפורטים או התכתבויות בינו לבין לקוחותיו באשר לסיבת הקפאת הפעילות. מדובר בדרישה שאינה סבירה בעיניו של בית המשפט, **"שורת ההיגיון והשכל הישר מחייבת התייחסות להיקפי העסקאות של המערער בשנים קודמות, המוכיחים כי אין המדובר בעסק זמני או קיקיוני"**. על רקע זה קובע בית המשפט כי ראוי היה כי ועדת הערר תיבחן את נתוני עסקו של המערער באופן רחב יותר ולא תצמצם את הבחינה אך ורק לחודשים ספטמבר 2019 עד פברואר 2020, לרבות גם לשנת 2021. אילו עשתה כן הייתה מוצאת כי חלה

בזהירות רבה לטענה מצד רשות המסים לשינוי בהתנהלות עסקית שקרה כך פתאום בסמוך למשבר הקורונה וללא קשר אליו, כאשר עסקינן בעסקים ותיקים, דוגמת המערער באותו עניין.

שלישית, ועדת הערר אף מצאה לנכון לדחות את התכתובות שהציג המערער מחודש ינואר 2020 בנוגע לנסיונותיו לקבל פרויקטים חדשים. בהקשר לכך קובע בית המשפט כי לא ניתן להניח באופן סביר, לאחר עיון סדור במכלול הראיות שהוצגו בפני ועדת הערר, כי המערער לא היה מצליח להשיג פרויקטים חדשים ללא קשר למשבר הקורונה. אך מעבר לכך – לא ברור מדוע ועדת הערר לא טרחה לאפשר למערער להבהיר עניין זה באמצעות קיום דיון, ובחירה להניח הנחות ולשער השערות, שלא לצורך.

לגופם של דברים, בית המשפט סבור כי רשות המסים לא נימקה מדוע נבחרו דווקא חודשי ינואר-פברואר 2020 כתקופת הבסיס החלופית, וכי ועדת הערר שגתה בכך שאימצה גישה זו על סמך הטענה השגויה כאילו חלה הפסקה בפעילות המערער החל מחודש ספטמבר 2019. בחינת דוחות ה-ESNA של המערער החל משנת 2016 מראה כי בכל שנה קיימת תנודתיות מסוימת בהכנסות המערער. יתרה מזאת מאומה בנתוני ההכנסות הללו של סוף שנת 2019 אינו מעיד על שינוי בהתנהלות העסקית של המערער. למעשה, ההיפך הוא הנכון. ההכנסות תואמות את "דפוס" הכנסותיו של העסק על פני שנים. על רקע האמור ניתן היה לקבל את טענת המערער כי הוא אמור היה להשלים פרויקט גדול שהחל בספטמבר 2019 רק בחודש ינואר 2020 ולכן לא לקח פרויקט

המשפט "התנהלות בחוסר תום לב ושימוש לרעה בהליך המשפטי".

בחזקת למעלה מן הצורך בית המשפט חוזר על דבריו מעניין ב.ג. בטחון הצפון כי לאור התכלית של חוק הסיוע הכלכלי ליתן סיוע מהיר, פשוט ויעיל לכל אותם עוסקים, שפעילותם נפגעה משמעותית בשל המגבלות שהוטלו בגלל משבר הקורונה, לא ניתן לראות בהעדר סנקציה ברורה בחוק הסיוע הכלכלי עצמו, כאישור של המחוקק לרשות המסים לחרוג ממכסת הזמנים שנקבעה בחוק עצמו. תימוכין לכך, ניתן למצוא ברצון המחוקק למתן החלטה בהשגה תוך 60 ימים בלבד, אשר הוארך לבסוף במסגרת חוק הסיוע הכלכלי ל- 120 ימים בעקבות לחץ רשות המסים. כן מחדד בית המשפט כי לא כל איחור במתן החלטה בהשגה יביא בהכרח לקבלה אוטומטית, אלא רק איחור משמעותי בשים לב לנסיבות הפרטניות של כל מקרה. אדרבה, שעה שקיימת חזקה עובדתית כי קיים קשר סיבתי לירידת המחזורים בתקופת הזכאות למול תקופת הבסיס בשל התפשטות נגיף הקורונה, אשר הנטל להפריכו הוא על כתפי רשות המסים – לא ניתן לקבל את טענת רשות המסים כי קבלת בקשת מענק על הסף או קבלת השגה על הסף בשל איחור מעבר לתקופה קבועה בחוק – יוביל למתן מענק שאינו "מענק אמת".

בשלב זה עובר בית המשפט וקורא לוועדות הערר לאמץ את גישת בית המשפט, כאשר הוא מדגיש כי "רק אם המשיבה תעמוד בפני סיכון מוחשי שהשגות יתקבלו על הסף, אם לא יינתנו החלטות במועד – יחול שינוי בהתנהלותה הבלתי תקינה.

התאוששות ניכרת בעסקיו של המערער, מיד בסמוך לחזרת עולם התעופה לתפקוד ובהתאמה גם גידול הדרגתי במחזור עסקאותיו. נתונים אלו ממחישים לגישתו של בית המשפט כי לא חל שינוי במתכונת הפעילות העסקית של המערער, וזה חזר לעבוד כהרגלו לאחר ההתאוששות ממשבר הקורונה. לכן, סבירה יותר המסקנה כי אילולא משבר הקורונה, לא היה חל כל שינוי משמעותי במתכונת הפעילות או בהיקפה.

לאור האמור פסק בית המשפט כי החלטת ועדת הערר לבסס קביעתה כי עבר הנטל אל המערער להוכיח קיומו של קשר סיבתי בין הירידה במחזורים למשבר הקורונה, על נימוקי רשות המסים – **אינה סבירה ואינה מתקבלת על הדעת**. בהתאמה למערער עומדת על פי דין חזקה בדבר קיומו של קשר סיבתי בין ירידת מחזורי העסקאות בתקופת הזכאות לבין מחזורי העסקאות בתקופת הבסיס, הנועץ במשבר הקורונה. על רשות המסים היה להוכיח את ניתוק הקשר הסיבתי – וזאת לא עשתה.

אשר לאיחור של רשות המסים בהחלטות בהשגה, כאן כבר נדמה שנגמרה לבית המשפט והסבלנות. כל אותם תירוצים מיני תירוצים שהועלו על ידי רשות המסים בעניין ב.ג. בטחון הצפון נדחו שוב על ידי בית המשפט, אשר הבהיר כי מתקיים כנגדה השתק עילה, היות שבחרה שלא להגיש ערעור לבית המשפט העליון בעקבות ב.ג. בטחון הצפון. לאמור, משעה שפסק הדין הפך לחלוט הוא חל על רשות המסים והתעלמותו ממנה במסגרת ערעורים נוספים על פסיקת ועדות הערר אחרות מהווה לדידו של בית

התפשטות נגיף הקורונה אינו חל וגוזר ממנו את חובתן של ועדות הערר לנהל דיונים פרונטליים על מנת להגיע לחקר האמת ולהיות קשובים לטענות העוררים, בפרט כאשר הם אינם מיוצגים על ידי עורכי דין. כן נגזר מנטל זה שוועדות הערר צריכות להימנע משערת השערות ולבחון ביתר זהירות כל טענה מצד רשות המסים לשינוי לכאורי בהתנהלות של עסק קיים ולבחון לשם כך את מצב העסק גם בשנת 2021 ואילך. כן מדגיש בית המשפט כי ועדות הערר אינן יכולות או צריכות להחליף את שיקול הדעת המקצועי של העורר בדיעבד ולהימנע מדרישות לא סבירות להמצאת מסמכים מצידו של המערער כל עורר רשות המסים לא עומדת בנטל המוטל עליה לסתירת ההנחה העובדתית בדבר הקשר הסיבתי בין הירידה במחזורים לבין התפשטות הקורונה. במילים אחרות, ועדות הערר שאינן מורכבות משופטים מקצועיים צריכות להכפיף עצמן לסטנדרטיים של שיפוט מקצועי נטול פניות.

ביחס להתעלמות רשות המסים מפסיקת בית המשפט בעניין ב.ג. בטחון הצפון לפיה לוחות הזמנים בחוק הסיוע הכלכלי למתן תשובה בהשגה הם מחייבים ואינם בגדר הנחיה בלבד, לצערנו, אין בכך חדש. לעיתים אנו עדים לכך שרשות המסים מתייחסת לפסיקות בתי המשפט המחוזיים כפסיקה מחייבת עבור הנישומים כאשר היא זוכה, אך כפסיקת רשות שאינה מחייבת אותה, כאשר הפסיקה אינה עולה בקנה אחד עם עמדותיה. לאחרונה, נראה כי היא כבר אינה טורחת אף להגיש ערעור לבית המשפט העליון כאשר היא חוששת שבית המשפט

שכן, בידיה של המשיבה מצוי המפתח למתן "סיוע אמת" ולהסרת ה"איום" על קופת המדינה. כל שעליה לעשות הוא – לעמוד בהוראות החוק ולתת החלטות במועד הקבוע בחוק (ההדגשה במקור)."

בית המשפט חוזר ומדגיש כי "העוסק אינו פונה לקבל "נדבה" מרשות המיסים, אלא פונה הוא לקבל מענק שהמחוקק קבע כי הוא זכאי לפנות ולבקש על מנת "להשאיר את הראש מעל למים". כשם שהעוסק נדרש לקיים את "חלקו בעסקה" – דהיינו, לעמוד בתנאים הקבועים בחוק ולהגיש את השגתו בתוך התקופה המנויה בחוק הסיוע הכלכלי – על אחת כמה וכמה שנדרשת המשיבה, שהיא רשות מנהלית מרשויות המדינה, המחויבת בכללי המשפט המנהלי ובכללם - תום לב, סבירות והגינות, לעמוד בהוראות החוק." ועדות הערר אינן רשאיות להתעלם מכך.

לאור כל האמור דין הערעור התקבל על כל חלקיו ונפסקו לטובת המערער הוצאות משפט בסך של 50,000 ש"ח.

סיכום, תהיות ומחשבות נוספות

הינה כי כן, פסק הדין בעניין פודולסקי הינו חוליה נוספת בשרשרת פסיקות של בית המשפט המחוזי אשר מורה לוועדות הערר להרחיב את תפיסתן הכלכלית למצוקת העסקים אשר נפגעו ולבדוק ביתר שאת ובאופן מקיף את הטענות אשר מובאות לפתחן. פסק הדין מחדד את הנטל המוגבר אשר מוטל על רשות המסים להוכיח כי ההנחה העובדתית בדבר קיומו של קשר סיבתי בין הירידה במחזורים לבין

העליון יאמץ את עמדת בתי המשפט המחוזיים, אלא ממש מתעלמת מהפסיקה, משל לא היו דברים מעולם (ראו לדוגמא עמדתה בסוגית סיווג פעילות נוסטרו בניירות ערך לאור פסק הדין בהליך ע"מ-54320-04-18).

בית המשפט בראשות כב' השופטת וינשטיין מסרב ובצדק לקבל גישה זו, אשר חותרת תחת היסודות של משטר דמוקרטי וקובע בין היתר כי מדובר בעמדה שאינה ראויה ואינה סבירה ואין לקבלה מרשות שלטונית. כמה עצוב ותמוה, כאזרחים שומרי חוק במדינה, לראות בית משפט בישראל נאלץ לחזור ולהורות לרשות שלטונית כי עליה לפעול רק במסגרת החוק ולעמוד בהוראותיו והיא במקום לקבל את דבריו כמובנים מאליהם ולתקן את התנהלותה הקלוקלת, בוחרת למחזר את תירוציה ולהמשיך ולפעול בניגוד לדין. מדובר ברעידת אדמה של ממש שמכרסמת באמון הציבור במוסדות המדינה ומלמדת יותר מכל על אובדן דרך ערכית ומקצועית.

לא נותר לנו אלא לראות אם ועדות הערר ורשות המסים יתיישרו לפי פסיקת כב' השופטת וינשטיין. כולנו תקווה כי בתי המשפט המחוזיים הנוספים, שידונו בערעורים על החלטות נוספות של ועדות הערר, יאמצו את העקרונות שהותוו בפסיקת בית המשפט המחוזי עד כה ובפרט בעניין פודולסקי ויגרמו לרשות המסים להפנים את הביקורת ולשנות את התנהלותה הקלוקלת. בכל מקרה נראה כי טרם נאמרה המילה האחרונה בעניין.